

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6617

гр. София, 26.08.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 26.08.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

като разгледа дело номер **7900** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 166, ал.4, вр.ал.2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 107, ал.3 от Закона за автомобилните превози /З./.

Образувано е по искане на С. Н. И. от [населено място] за спиране на предварителното изпълнение, допуснато по силата на чл.107, ал.3 З., на Заповед № РД-14-2889/27.07.2022 г., издадена от директор на РД „А. администрация“ – С., в частта за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл.106а, ал.1, т.4, б.“б“, от З.-временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водача С. Н. И. – до отстраняване на нарушението, но за не повече от година. Искането е включено в жалбата на С. Н. И. срещу заповедта, като само искането за спиране изпълнението на заповедта е предмет на настоящото произнасяне в условията на бързо производство. Заповедта е връчена на 08.08.2022г., жалбата е подадена чрез административния орган на 10.08.2022г.

Искането е процесуално допустимо, като подадено в срок, от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед.

Разгледано по същество искането е неоснователно поради следното:

Жалбоподателят се мотивира с твърдението, че предварителното изпълнение на мярката временно отнемане на СУМПС на водач би могло да причини значителни вреди на него и на новороденото му малолетно дете, съгласно приложено удостоверение за раждане. Към момента жалбоподателят имал изключителна нужда от възможността да управлява МПС, поради факта, че е баща на дете на 2 г. и използвал автомобила при придвижване на по далечни разстояния, а в условията на пандемия използването на градски транспорт или такси би застрашило здравето на детето. Пояснява, че отглеждането на малко дете е съпроводено с чести посещения на лекарски кабинети, което обуславяло нуждата от възможността да се управлява МПС. На второ място, тъй като е работил като шофьор, липсата на СУМПС го

възпрепятствала да започне работа, което би рефлектирало върху възможността му да осигурява отглеждането на малолетния си син.

Ответникът по оспорването не е изразил становище по така направеното искане.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата и приложенияте по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

От фактическа страна:

С оспорената заповед, на основание чл.106а, ал.1, т.1, б.„а“ и т.4, б.„б“ З. са приложени следните принудителни мерки: временно спиране от движение на лек автомобил марка „Л. Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца и временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача С. Н. И. – до отстраняване на нарушението, но за не повече от година. Именно второто е предмет на разглеждане с настоящото определение. Заповедта е издадена след извършена на 26.07.2022г. проверка от инспектор в регионалната дирекция, при която е установено, че с процесното превозно средство, собственост на Е. Н. В., жалбоподателят С. И. извършва обществен превоз на пътници срещу заплащане /двама служители на НАП – ГДФК/ по маршрут[жк]– Централна автогара С., за която дейност няма издаден лиценз на общността, лиценз за превоз на пътници в Република България или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Предвид така установените нарушения ответникът е приложил посочените принудителни административни мерки /ПАМ/ на основание чл.107 от З.. Съгласно ал.1 на посочената разпоредба, принудителните административни мерки по чл.106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "А. администрация" или упълномощени от него длъжностни лица. Ал.2 предвижда, че редът за оспорване на заповедите по ал.1 е по АПК, а според ал.3 подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Последната разпоредба представлява изключение от общия принцип за суспензивен ефект на оспорването на административния акт, възпроизведен в чл.166, ал.1 АПК. Според ал.2 на тази разпоредба при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл.60, ал.1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Съгласно ал.4 на чл.166 АПК, в случаите, когато допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал.2. Настоящият случай, с оглед разпоредбата на чл.107, ал.3 З. попада именно в хипотезата на чл.166, ал.4 АПК като предметът на доказване обхваща установяването на факти, които да обосноват извод за евентуалното настъпване на значителна или трудно поправима вреда за оспорващия, като резултат от предварителното изпълнение.

От правна страна:

В случаите, когато законът допуска предварително изпълнение на административни актове от определен вид, както е в настоящия случай, той презумира наличието на една или повече от предпоставките по чл.60, ал.1 АПК. Разпоредбата на чл.166, ал.4 АПК предвижда, че допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен

контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал.2 - ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. За да бъде спряно предварителното изпълнение на ПАМ, предварително изпълняема по силата на закона, е необходимо доказване на вероятност, че мярката ще причини на жалбоподателя значителни или труднопоправими вреди и това засягане да преодолява по значимост обществените интереси, защитени от закона с предварителното изпълнение на мерките спрямо водачите, нарушаващи разпоредбите на З..

Такива значителни или труднопоправими вреди, които да преодолеят по значимост защитения от З. обществен интерес - обществените превози да се извършват от лицензирани по съответния ред лица, не се доказват с настоящото искане. Действително, съгласно представеното удостоверение за раждане жалбоподателят е баща на дете, което е малолетно, но не и новородено, родено е на 08.02.2021г., т.е. към момента е на година и половина. Детето е малко, но това обстоятелство само по себе си не означава, че единствената възможност за придвижване е личен автомобил и то управляван от жалбоподателя, напротив. Придвижването с автомобил, управляван от родител на детето е само една от възможностите за транспорт, сред които масово използвания и от родители с малки деца обществен транспорт, както и таксиметров превоз. Тоест ограничаването на само една от възможностите за придвижване с малко дете за определен период от време не е достатъчно само по себе си да причини значителни ли труднопоправими вреди в обичайна ситуация, а нещо належащо и по необичайно като обстоятелства към момента не се установяват. Жалбоподателят не уточнява и маршрут, честота и други обстоятелства, при които се налага придвижване непременно с автомобил на детето към настоящия момент.

Аргументите за неизползване на градския транспорт или таксита, почиващи на пандемията и опасностите за здравето, не се подкрепят от актуалната епидемиологична ситуация в страната. Към момента значителна част от мерките, преди налагащи се по медицински съображения за опазване на общественото здраве, са отпаднали и конкретната ситуация не налага значителните ограничения от периода на пандемията през 2020-2021г. Прави впечатление и обстоятелството, че наложените ПАМ са по повод констатация, че тъкмо жалбоподателят извършва обществен превоз на пътници, което означава, че не би следвало да има проблем при използване на обществения транспорт.

Следва да се има предвид и че самата мярка е с ограничен срок на действие и за жалбоподателят съществува възможност да го преустанови, ако отстрани съответното нарушение.

По отношение на другото съображение, че жалбоподателят е работил като шофьор и липсата на СУМПС ще го възпрепятства да работи, не са представени доказателства към искането и същото е недоказано.

Воден от горното и на основание чл.166, ал.4 АПК вр. чл.107, ал.3 З., Административен съд София-град, Първо отделение, 6 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на С. Н. И., включено в жалба срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2889/27.07.2022г., издадена от директора на Регионална дирекция „А. администрация“-С., за спиране изпълнението на заповедта в частта, с която е приложена принудителна административна мярка по

чл.106а, ал.1, т.4, б.“б“ ЗавтП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача С. Н. И. с №[ЕИК] - до отстраняване на нарушението, но за не повече от 1 година.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 7 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: